

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Masa' be-'erets ha-qedem

Deinard, Ephraim

Presburg, 643 [1882/1883]

אריאק

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11815](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11815)

מי התעלות לא יכוננו לשתית, וכל אחד נתן להם באקשיש, ועל התחנות אשר עמדנו איזה הגעים יותר, שמה קנינו גם מפרי הארץ במחיר מצער, ואחרי אשר עברנו דרך איזה ערים, אשר מהן היו יפות מאד כערי איירופא היפות, באנו לקאירא.

קאירא

המסע מאלכסנדריא עד קאירא אך לנו רק שש שעות; אצל חצר מסלת הברזל עמדו מרכבות רבות וחמורים לרכוב בעד האורחים הבאים. לקחנו לנו מרכבה ונסר אל בית המלון Hotel de nil העומד בלב העיר. אדון המלון הוא איש אשכנז. החדרים למעון האורחים מקושטים בכל פאר ויופי כבכל ערי ממלכות איירופא הגדולות, עד כי אספוק מאד אם ימצאו בפאריז יפים וטובים מהם. גם המחיר לא יקר הוא. בחצר בית המלון נטוע גן יפה מאוד, נהדר בכל עץ יקר, אשר לא תשבע עין מראות את כל ההוד וההדר המרחף עליו, ובכל זאת לא מצאנו מנוחה בכל עת היותנו בעיר הזאת, לרגלי הזבובים המכאיבים והנושכים נשיכת מות, עד כי רק זאת היתה הסבה הנכונה אשר לא יכלנו להתמהמה זמן רב במצרים. כל התרופות וכל האמצעים אשר ישתמשו בהם יושבי הארץ נגד הזבובים לא יועילו מאומה, ומה גם איש זר מקרוב בא, אשר לא הסכין בזה בארצו. שער אחזנו לראות נשים ערביות נושאות ילדיהן על כתפן ופני הילדים מקסים ברבבות אלפי זבובים, עד כי פניהם לא יראו; ולפי הנראה כבר הסכינו בזה, עד כי לא יחישו עוד להרחיקם, וזאת היא אחת המכות הגדולות אשר חלה הטבע בארץ הזאת.

העיר הזאת "קאירא" בנויה בנוה כאחת מערי ממלכות איירופא היותר יפות, ולא אגוזם אם אומר כי שני חלקי העיר יפים כמעט מפאריז. כל בית הוא היכל לעצמו. רוב הבתים הנם כחמש או שש מכפלות. ברחובות הסוחרים אשר שם המון חניות נעשו מכסות מקרשי עץ ועליהם מחצלאות מגג אחד אל השני לרוח הרחוב להחסות מחום השמש. גן העיר גדול ויפה אשר אין כמהו בכל ארצות איירופא, ואולי אין על עפר משלו. עמי החלש חסר אונים הוא לתאר אף שמץ מההוד וההדר השפוכים על גן הערן הזה. אין קץ לכל ההון הרב אשר השקיע המלך הקודם בגן הזה, המעלף בכל עץ יקר בתבל, אשר לוא גם חפצו יושבי איירופא לעשות כמתכנתו, לא תמצא ידם לרגלי האויר הקר בארצותיהם. רחובות העיר מרצפים באבני שיש וגראניט גדולות ומרבעות. בעיר הזאת בתי שעשועים למכביה, בתי ספר, בתי הרצים ומעלעגראפֶען כבכל ערי איירופא הגדולות, עד כי לא יוכל האורח להתאונן כי לא ימצא בה כל מאווי נפשו כבפאריז ולאָנרָאן. גדל העיר כגדל עיר מאַסקוויא, אך יפה מכנה ואין ערוך אליה.

מספר היהודים בעיר הזאת כשלשה אלף משפחות (15,000 נפש).

רבים המה ילידי הארץ המדבריים בשפת ערב ומהם המדבריים אישפאניולית, ורק מעטים מהם ילידי איטליא המדבריים אטלקית. מיהודי רוסיא, פולין ורומניא נמצאות כשתי מאות משפחות. מצב הרת והרעת טוב הוא פה ממצבן באלכסנדריא. הרב לעדת ישראל וראש כל רבני מצרים, הרב היקר ר' יו"ש ישראל, הוא איש חכם ונשוא פנים ועשיר גדול, הרועה את צאן מרעיתו בחכמה ודעת, ושמו גדול ונכבד גם בעיני יושבי הארץ הנוצרים והמחמדים, ויד ושם לו גם בהיכל המלך. היהודים אף כי יוכלו לשבת בכל רחבי העיר באין מעצור, בכל זאת הרוב מהם יגורו בחלק מיוחד הנקרא "רבע או רחוב היהודים". היהודים שולחים בכל מסחר ידיהם, ומהם רבים בעלי מלאכה, מחליפי מטבעות וכדומה, ובכלל אינם שנואים בעיני עם הארץ, ורק כאשר התלקחה המלחמה בין רוסיא ותוגרמא בשנת 1877, פחדו היהודים והנוצרים מחמת ילידי הארץ אם תעזו יד תוגרמא על רוסיא; אפס כאשר באה השמועה כי תוגרמא הקתה במלחמה ויד רוסיא היתה על העליונה, אז רפו ידי הערביים והדבר הזה ספרו לי פה אחד גם בארץ הקדושה, כי היהודים והנוצרים היו בסכנה גדולה, לוא היתה ימין תוגרמא רוממה במלחמה. ואמנם בארץ הקדושה, אשר מספר האיירופים מעט מאוד, והערביים הנם עוד פראים נוראים, נקל היה להאמין בזאת; אבל במצרים, אשר מספר הנוצרים גדול בערך, והם המה כמעט אדוני הארץ, וגם הערביים אינם עוד במצב פראי כאחיהם בארץ הקדושה, יוכל להיות כי פחדו פחד אשר לא היה פחד.

מספר היהודים בכל ארץ מצרים עולה עד חמשים אלף איש.

באחד הימים הלכנו לראות את בית האוסף לדברים עתיקים ונמצאנו סגור, ורק אלילים רבים מאילי מצרים הקדמונים ראינו על החצר. אחרי כן הלכנו אל המצדה הבצורה העומדת בעצם העיר על ראש שן סלע כבד, לראות את הבור אשר ילידי הארץ יספרו כי בו השלך יוסף עם שני סריסי פרעה, ונקרא גם כעת בפירס "באר יוסף". באמצע המצדה אצל אחד השערים נהלו אותנו שני ערביים אל הבאר העמוקה והרחבה הזאת. הבאר חצובה בסלע ומרבעת ובשלבי האבן אשר נחצבו מן הסלע ירדנו אליה; מספר השלבים הוא 260. הערביים הלכו לפנינו ונרות בידיהם. בתוכה ראינו רק באר מים חיים רחבה 65 רגל בהיקפה, ובצר אחד ממנה חצובה עוד מערה קטנה אשר לפי דברת הערביים ישבו שמה שני הסריסים. המאמין יאמין והחדל לא יאבד מאומה. ואמנם בזאת אין כל ספק כי הבאר הזאת נעשתה בימי קדם. לא רחוק מן הבאר, בקצה המצדה, עומד בית מסגד להמחמדים הכנוי מאבני שיש ממראה ירוק (געלב) ולפי מלאכת בנינו הנפלאה וגדלו נקל לשפוט כי מחירו עלה להון רב. העומד על ראש המצדה יגלה לעיניו מחזה יקר ונפלא, מחזה כל העיר מכל עבריה. וגם פארי העמודים הנמצאים במרחק 10 וויערסט מן העיר, יער מגדלי בתי התפלה, היאור גילום המשתפך מעל לגדותיו כים רחב ידים, מדבר חול לבן אשר יחל

להשתרע מחוץ לעיר לכרחב אין קץ; כל אלה יחד אם יגלו לעיני הרואה
ברגע אחד, ימלאו משכיות לבבו רגשות תמהון והוד נורא עד כי ישכח את
התבל ואת נפשו גם יחד.

שלשה ימים עברו עד אשר תרנו את כל העיר וסגלות מחמדוה,
ואחרי כן לקחנו לנו מורה דרך איש רומי היורע שפת ערבית ואטלקית,
לכיען נסע לראות את פארי העמודים המהללים בתבל, והוא שכר לנו מרכבה
רתומה לשני סוסים ונסע מחוץ לעיר. כבואנו אל הגשר הגדול אשר על
היאור נילוס, מצאנו את הגשר פתוח בעד האניות אשר עמדו הכן לעבור,
כי על כן נאלצנו לעזוב את הרכב ומרכבתו ונשב בסירת דוגה להעבירנו
את היאור. האניה הקטנה היתה מלאה אדם רב יותר מאשר יכלה שאת,
הערביים החלו להתקושט איש את רעהו בקולות נוראים עד כי צללו אזנינו
לקולם. שטף היאור היה עוד איום ונורא, כי על כן מה נקל היה כי תהפך
אניתנו על פניה, אך הורות לאל עברנו בשלום, ושמה שכרנו לנו רכב אחר
לנסוע הלאה. ראשונה עברנו על פני היכל המלך מימין הדרך המוקף בחומה
בצורה מכל עבריו, ואחרי כן נסענו הלאה בדרך המלך הנטועה בשדרות
אלונים משני עבריה למחסה מחם השמש. המסע בדרך הזה היה לנו לעונג
נפש תחת אשר כורי הדרך בעיר הלכו עלינו אמים כי הדרך רע ומר מאד,
אשר על כן דרשו ממנו מחיר רב בעד לכתם אתנו. הדרך הזה נעשה לכבוד
קיסר עסטערייך אשר נסע לראות את פארי העמודים. ואמנם עד העת
ההיא היה הדרך רע מאד, והנוסעים נאלצו לרכוב על חמור במדבר חול
תחת חם השמש הבוער כאש לוחט. אשרות היאור נראו משני עברי הדרך
כים רחב ידים; לרוחב הדרך רצו עכברים גדולים הנה והנה. עוד לא הגענו
לחצי הדרך, והנה המון ערביים מכל עבר ופנה החלו לרוץ אחרינו במהירות
נפלאה עד כי השיגונו, יען עוד ממרחק הריחו ריח נוסעים איירופים אשר
בלי כל ספק ימלאו אמתחותיהם זהב. במרחק חצי וויערסט מן הפיראמידען
ירדנו מן המרכבה ונלך ברגל, והמון ערביים רצים לפנינו ומאחרינו. אצל
הפיראמיד דראשון והגדול מכלם כבר חכה עלינו השייך אשר זאת היא
תעורתו מאת הממשלה לשמור על הנוסעים מתגרת יר הערביים עבדיו אשר
עליהם להוליך את הנוסעים אל הפיראמידען פנימה. הערביים סכנונו כדבורים,
זה שולח ידו לתת לו באקשיש, וזה יגיש איזה חפץ עתיק קל הערך,
האחר הביא לנו קאפפע מן הבית הקרוב, והשני הביא מים בכלי חרש וכלם
צועקים הב הב בקולות נוראים עד כי הכמונו. אחרי אשר שלכנו להשייך
את המחיר אשר דרש בעד האנשים אשר שלח להוליך אותנו פנימה, ירדנו
דרך חור גדול לעומק הפיראמיד במדרגות חצובות בסלע והערביים הולכים
לפנינו ונרות בידיהם, ומהם אשר הלכו אחרינו להחזיק בידינו; ויהי כאשר
כלינו לרדת עכדנו לנוח מעט, ואחרי כן החלנו להתנשא מעלה. השלבים
החצובים בתוך ראבן הנם חלקים ולא עמוקים, עד כי רק אחרי עמל גדול

ויגיעת בשר הצליח לנו להתעלות למרום קץ הפיראמידע. הערביים התאמצו לעזרנו, אלה אשר מלפנינו משכנו בדינו, ואלה החפנו מאחרינו, אבל לרגלי עזרתם יסכן הנוסע את נפשו עוד יותר כי על כן התאמצנו לעלות בלי עזרתם. באנו אל חדר רבוע ורחב ידים הבנוי מאבנים שהורות גדולות ונוראות לתמהון לבב, וששה אנשים החזיקו נרות בידיהם להאיר את החשך, ובכל זאת לא ראינו מאומה זולתי הנרות עצמם, עד אשר העלה אחד מן הערביים אור בענגאלי על קיר אחד, ראינו איזה קתֶּה בשפת ערב כתובה באותות גדולים. באמצע החדר עמדה תבת אבן גדולה מאד בלי מכסה ממעל, אשר לפי הנראה היתה ארון מת בימי קדם. מן החדר הזה עברנו עוד בשלבים ומדרגות, ראינו עוד חדרים ומערות אשר כבד היה לנו לרדת אליהם. אחרי אשר כלינו לתור את כל הבנין הנורא הזה חקקנו איש את שכו על הקיר הדרומי

2 הספינקס

Pyramides d'Egypte.

1 הפיראמידען

ס, בשכני והערביים עזרו על ידנו למחר עבודתנו הכבדה לחרות את האותות בצור החלמיש. מורה דרכנו הרוסי פחד על נפשו להלכות אלינו אל כל אשר זחלנו על גחוננו, ויחכה עלינו אצל חמבוא, הערביים ראו כי רק שנים נשארנו והמה היו כעשרה אנשים במספר על כן חשבו כי מצאו עת נכונה לקחת מידנו כסף ככל העולה על רוחם, ולא התבוששו לדרוש עוד ביד חזקה, הבטחנו לשלם להם ביהוד בצאתנו החוצה מלבד אשר שלמנו לכיס אדונם השויך ולא אבו שמוע. ולולא עז רוחנו להראות להם קשה, כי עתה לא על נקלה הרפו מכנו. חיש מהר הוצאנו קנה הרובים מצלחתנו להלך עליהם אימים, כי אם לא ירפו ממנו כרגע אז נורה עליהם בכלי מות האלה, ותקותנו לא רמתנו, כי באמת נפלו פניהם ורק בקול תחנונים החלו לבקש כי נשמור

הבטחתנו. אחרי עמל רב יצאנו מן הפיראמידע הזאת ונלך לראות גם את האחרות העומדות קרובות אצלה רק קטנות ממנה, ואחרי אשר ראינו כי לא יצטינו במאומה לא הלכנו עוד לראות את אלה אשר ראינו במרחק איזה וויערסט בתוך מדבר החול, ונלך לראות רק את הספינקס הגדול השוכב בערבת חול במרחק ארבע מאות צעדים מן הפיראמידע הגדולה. הספינקס הנורא הזה נעשה מאבן אחת גדולה ונוראה לתמהון לב הרואה, ארכו 42 רגל ורחבו 12, ובהיקפו 105, אפס ברור הדבר כי היה ארוך ורחב יותר טרם נשחת ונשבר במקומות רבים. אחרי כן הלכנו לנוח מעט מהם השמש הבווער על ראשנו תחת צל העץ הנודע בשם "עץ מרים", אשר עליו יספרו הנוצרים והערביים כי תחתיו ישבה אם ישוע הנוצרי בברחה מפני וירופיה.

לפנות ערב ישבנו על המרכבה לשוב העירה, אחרי אשר נאלצנו לקנות מיד הערביים כל החפצים קלי הערך אשר לא מצאתי חפץ במו, כי אמרתי אולי ירפו ממנו, אם לא ישאר עוד בידם דבר מה למכור, אפס טעיתי בחשבוני, כי לא נתנונו ללכת או לנסוע גם אחרי אשר חלקנו להם כסף עשרת מונים הנם. ואף גם אחרי אשר ישבנו במרכבה החלו לרדוף אחרינו בקולות נוראים: הב! הב! וכן רצו אחרי המרכבת בשלשה וויערסט, ובכל רגע השלכנו להם אגורות נחשת ולחם, ובמשך שעה וחצי שבנו אל העיר, ובפעם הזאת נסענו על גשר הברזל הנפלא — הנעשה על היאור נילוס — אשר יוכל להתחרות את הגשרים היותר יפים באירופא. כל הדרך לא יכלתי דבר מאומה לרגלי המון רגשותי ועליצות נפשי בזכרי כי היום הזה יום יקר לי בימי חיי, אשר בו נמלאה תשוקתי הגדולה לראות את הענקים האלה, מצבות דורות קדומים, אשר לפי דברי המסורה נבנו בידי אבותינו בימי קדם. ואף כי ידעתי כי המסורה הזאת ערפל התולתה, ואני מסתפק מאד באמתתה, בכל זאת הייתי בעיני כבן ההולך לבקר קברי אבותיו בארץ רחוקה. המון רגשותי התרוצצו יחד בחבי בלי משפט וחשבון עד כי לא ידעתי נפשי. שכחתי את בני ביתי אשר עזבתי, שכחתי איפוא אנכי עתה; שכחתי את כל התבל ומלואה, וכל עשתונותי היו מלאות רק מכל המראות והחזיונות הנוראים והיקרים אשר חוו עיני ביום ההוא, ורק אחרי עבור הבהלה הראשונה הרגשתי שמחה בלבי, כי במעט עמל הצליח לי לראות את אשר ראו נוסעים רבים אשר קדמוני רק אחרי עמל רב וחרף נפש למות, ושמחתי כי סוף סוף האירה ההשכלה גם על מחשכי הארץ הזאת. וכן לא הרגשתי מאומה עד בואנו אל התחנה הטעלעגראפית אשר להבריטנים בלב העיר אשר שמה הודיע רעי ה' בלום על ידי טעלעגראממא לקערץ כי שלום לנו.

הלילה פרש כנפיו השחורות על פני כל היקום. ואנחנו עיפים ויגעיים מעמל היום, שבנו אל מלוננו לנוח. שכחתי על משכבי כהלום יין בתקותי

לכצוא מנוחה כמעט. אך למרות חפצי לא יכלתי לתת לעפעפי תנומה עד השעה השניה אחרי חצי הלילה, אף כי חבלי שנה נפלו על עיני, יען המון רגשותי הרתיחו דמי עורקי בקרבי כסיר נפות. ונלוה לזה חם האויר אשר עלה אז גם בלילה עד 24 מעלות, והזבובים המכאיבים הנושכים עד מות והפשפשים הרבים אשר מצאו ארץ מולדת בטוחה במצרים, כל אלה הועילו להותי עד כי נאלצתי לעזוב את חרדי ויצאתי לשכב על מרום הגג תחת כפת השמים אשר שמה לא גדול החם בכחדרי המלון, וכה שכבתי זמן רב והתענגתי על מראה פני השמים הנפלא מאוד בארצות החמות עד אשר נסגרו עפעפי ואישן.

בעיר הזאת קניתי איזה חפצים עתיקים ומטבעות מלכי קדם אשר מחירם יקר מאוד לרגלי הנוסעים הרבים, וביחוד הבריטנים אשר ישלמו בעד כל חפץ קל הערך פי שנים מערכו. אלילי מצרים הקדמונים מחירם יקר פה מכאירופא. בעד כל חנוט ידרשו מחיר גדול לא יאמן כי יספרי. ופעם אחת הלכתי לקנות גוף שלם וחנוט, ואז נוכחתי כי שקר יספרו רבים כי החנוטים נתקשו ויהיו לאבן; כי אמנם הגו נשאר שלם אבל לא קשה כאבן, ונקל היה לשבור אצבע או כף יד ממנו בלי כל עמל. החנוט היה אשה צעירה לימים לבושה בד דק אשר דבק לבשרה כמו בזפת.

מחזה מהריר לב וגעל נפש יחדו הוא מראה המון העורים וחולי עינים בעיר הזאת, אשר יפגשם האורח על כל מדרך כף רגל, ומספרם עולה לרבבות, עד כי לפי השערתי הנם החלק השלישי מכל הערביים יושבי העיר יען רוב החולים והעורים הנם מהם, בעוד אשר החולים והעורים מילידי איירופא מעטים מאד בערך. הסבה לזה הוא בלי ספק חם האויר וערבות החול אשר שמה יעבדו עבודתם ביום נגד השמש הכוער כתנור על ראשיהם. היום אשר עמדנו הכן לעזוב את העיר והארץ הזאת הגיע. רגשות מאלופות רגשות עצב ויחס יחדו עלו על לבי. נפשי ענמה עלי מאור להפרד מהרה מן הארץ הזאת, אשר בה קשורים אלפי זכרונות אבותינו, ימי היותם לגוי וימי ענים הנורא, יום בואם אליה, בראש אבינו יעקב, במתי מעט ויום צאתם ממנה בחפזה בראש שני מיליאן אנשים ונשים וטף. כל עין ואבן אשר ראו עיני הזכירוני כי אולי על המקום הזה עמדו רגלי אבותינו האמללים ובצקון לחש שפכו שיה לאלהי ישראל לחלצם ממצוקותיהם. כל גל עפר נדמה לי כקבר אחד מאבותינו הנדבאים. בכל-קיר בית ישן והרום חשבתי למצוא שבר יד או רגל עוללי טפוחים אשר השקיעו האכזרים הקדמונים בקירות החומות. בפני כל אחד מילידי הארץ דמיתי לראות נין ונכד להמצרים הקדמונים. אף כי בלי כל ספק לא נשאר מהם כל שם ושאר¹), ולולי החפש אשר ראיתי בכל ענפי חיי האדם, כי עתה הייתי נכון

¹ אם הקאפטים המה באמת יוצאי ירך המצרים הקדמונים עוד לא נודע אל נכון.

למצוא קי זכרון תלאות ימי קדם על פני כל אחר מבני אמונתי, זכרון איום ונורא אשר לא ימה מספרי דברי הימים כל ימי השמים על הארץ, אשר על כן יבין כל איש דעת מצב עשתונותי בשבתנו על המרכבה הרתומה לשני סוסי ערב להוליכנו לחצר מסלת הברזל. זכרתי כי לפני שלשה אלף שלש מאות ושבעים ושש שנים יצאו גם אבותינו בחפזן מן הארץ האכזרית הזאת אשר מרה את חייהם במשך שנות מאות, אבל לא על מרכבות מרקרות וסוסי אש כי אם הלך ברגל ומשארותם צרות על שכמם. ואנה? לתור להם מנוחה בארץ הקרושה אשר גם אנכי הולך אליה ואשר אקוה לבוא שמה לא במשך ארבעים שנה, ולא דרך המדבר הגדול והנורא. בעברנו דרך החובות העיר ראיתי את הלחם אשר ימכרו הערביים, והוא כמו עגות מצות אשר נאפו לחם השמש אשר יהיו לזרא בפי בן איירופא, ועל לבי עלה זכרון לחם העני אשר העלו אבותינו ממצרים; וברעיונות כאלה באנו לחצר מסלת הברזל. וכילד הנתק בחוקה מזרועות אמו הבטתי אחרי לראות בפעם האחרונה את חומות העיר ותועפות מגדליה הנשאים, ולבי נקרע לגזרים בזכרי כי אולי לא תראינה עיני עור את העיר הזאת לנצח. כל הלילה נסענו לאלכסנדריא, וכעלות השחר כבר היינו בעיר, ועור ביום ההוא בבקר הלכתי לקחת את מלתחותינו אשר עזבנו בבית הרב ר' משה פרדו, ובחצי היום כבר ישבנו על האניה עסטעררייכית ונסע לזרענו. על האניה מצאנו שני אנשים צעירי ימים יורעי דעת מבני ישראל, ונהיה שמחים בחברתם. גם בפעם הזאת הלכה האניה מערנות, וכל רוח פעה לא החריר רבצנו, ואחרי מסע מאה וחמשים וששה פרסאות בריטניה במשך שמונה עשרה שעות באנו לפארט-סאיר ביום השבת בשעה השמינית בבקר.

פארט-סאיר

העיר הזאת נחלקת לשתיים: הישנה והחדשה. החדשה נבנתה זה לא כבר על ידי האיירופים אשר החלו להתישב בה למיום החלו לחפור את תעלת זועץ („סווייס” בפי יושבי הארץ), ובעיר הישנה יגורו רק הערביים ילידי הארץ. מספר יושבי העיר בכלל כעשרת אלפים איש. העיר החדשה בנויה בנאווה בטעם איירופא ולא יחסר כל בה, ותקוה טובה נשקפה לה לימים יוצרו להתגדל מאד לרגלי התעלה, יען כל המון האניות מכל ממלכות התבל ההולכות להורו ולחינא עוברות דרך העיר הזאת מהים התיכון דרך תעלת זועץ והים האדום (ים סוף), ופה יקנו כל הנוסעים את כל צרכיהם. רוחב התעלה כנהר רחב ימים ועמוקה כל צרכה עד כי גם האניות היותר גדולות תעבורנה עליה על נקלה. מבני ישראל נמצאות רק איזה משפחות, וכפי אשר הראיתי לדעת לא נקו גם המה מסחר ערות מצרים... בעצם העיר החדשה גן קמן ויפה מאוד נטוע בכל עץ יקר ופרחים נחמדים הצומחים במצרים. בכלל תתענג מאד עין האדם בעמדו ברחוב העיר על מחזות הטבע